

2015. május 14-én a Maconkai-víztározóból az alábbi szépséget fogtuk. Érdeklődnék, hogy a tokfélék melyik faja lehet, amennyiben ez a képről megállapítható. Elsőre kecsegének néztük, de ezt az ötletet a világosabb "páncélsík" és az úszón lévő csíkozat hiánya miatt elvetettük, és továbbra is bizonytalanok vagyunk abban, hogy melyik fajba tartozik. A hal egy gyors fotó után természetesen azonnal visszakerült a vízbe. Válaszukat előre is köszönöm. Tisztelettel: L. G.

A tokfélék elsősorban a száj, az ajkak és a bajuszsálak jellegzetességei alapján azonosíthatók. Sajnos a képen ezek nem látszanak, így csupán az összbenyomás alapján mondhatjuk, hogy a fogott hal valószínűleg lénai tok ([Acipenser baeri](#)). A lénai vagy szibériai tok nem őshonos Európában, a hazai természetes vizeinkbe történő betelepítése törvénybe ütközik.

"Milyen halat fogtam?" oldalukhoz kapcsolódva küldöm a képét annak a halnak, amelyet 2015. 04. 16-án fogtam a fehérvárcsurgói víztározón. A hal a partszéli bodorkák és keszegek között kapott horogra, és a mozgása, illetve a kítátott szája teljes egészében egy mini süllőé volt. Az állkapcsát megtapogattam, de abban fogakat nem találtam, így tanácstalan vagyok. Kíváncsian várom a meghatározásukat. Köszönettel, T. T.

Nem véletlen, hogy a hal szája a süllőéhez hasonló, hiszen hiányzó fogai ellenére ragadozó életmódot folytat, s ehhez előnyös az aránylag nagy szájméret. A süllőtől azonban a fogatlanság mellett egyrészes hátúszója és hiányzó testmintázata is megkülönbözteti. A hal egy fiatal balin ([Aspius aspius](#)), amely elsősorban nagy szája, apró pikkelyei, továbbá hosszú és mélyen kimetszett farokalatti úszója alapján különböztethető meg a rokonságába tartozó pontyféléktől.

A Baranya megyei, horgásztavakon is átfolyó Karasicából került elő ez a hal, amelynek a feje amurszerű, a teste viszont inkább domolykóra emlékeztet. Elképzelhető, hogy az amur, amely hazai környezetben még önmagában sem könnyen ívó hal, összeívik azzal, amit itt talált a patakban? Válaszokat kíváncsian várom. S. B.

A konkrét kérdésre könnyű felelni: igenis elképzelhető, hogy az amur összeívik a rokon fajokkal, és az ilyen esetek állítólag nem is számítanak ritkaságnak. Bár az amur és domolykó egymással alkotott hibridjének leírásával nem találkoztunk, egy horgásztavakkal kombinált patak esetében adottak lehetnek a feltételek ennek kialakulásához. Kimondatlan kérdésre azonban nem tudunk érdemi választ adni, mert a képről nem tudjuk eldönteni, hogy egy furcsa domolykót ábrázol-e, amelyiknek a feje amurszerű, esetleg egy olyan amurt, amelynek a szokásosnál íveltebb a hasvonala, vagy netán a két faj hibridjét. Az amur és a domolykó esetében ugyanis sem az oldalvonal pikkelyeinek száma, sem az oldalvonal fölött és az alatt húzódó pikkelysorok száma nem különbözik oly mértékben, hogy biztos elkülönítést tenne lehetővé. Az ilyen problémás példányokról érdemes több felvételt is készíteni, amelyeken látható, hogy a fej mennyire lapított, hogy csukott szájnál hová esik a szájszeglet, hogy a farokalatti úszót hány úszósugár merevíti és a szegélye homorú vagy domború, hogy a hasúszó és a hátúszó közül melyik ered előrébb. Ezek ismeretében már nagyobb valószínűséggel lehetne állást foglalni, a határozott döntéshez azonban a hal garatcsontját és az azon lévő fogakat is látni kellene, a megkérdőjelezhetetlen azonosításhoz pedig genetikai vizsgálatra lenne szükség.

Facebook-oldalunk idővonalán március 9-én este jelent meg egy bejegyzés Buzás Mihálytól, amely a mellette közreadott halfotóval kapcsolatban a következőkről tudósít: A halat Papp Oszkár nagybecskereki (Vajdaság, Szerbia) horgász fogta a Brzaván, 2015. március 8-án. Gyanítja, hogy nem küsz. A hal hossza 14 cm. A maga nemében igen szép példányt kifogó horgász kimondatlan kérdésére itt válaszolunk.

Ha nem is olyan szembetűnően, mint az embereknél, a halak körében is vannak alkatbeli különbségek. Testarányaik az egyedi adottságoktól, az életkortól és a tápláltságtól függően bizonyos határok között változnak. A fényképen jól látszik, hogy a hal enyhén homorú farokalatti úszója hosszú, a szájhasítéka ferdén fölfelé irányul, és hogy pikkelyeinek száma az oldalvonalán 47-50 körül van. Ezek a tulajdonságok egyértelműen arra utalnak, hogy a hal kűsz ([Alburnus alburnus](#)). Magasabb háta bizonyos fokig egyedi sajátosság is lehet, de döntő szerepe inkább annak van benne, hogy az idős példányok hossza már alig-alig változik, jobbra szélteben, vaskosságban gyarapodnak.

Erdélyben, a Bözödújfalusi-víztározóba folyó patakocska sekély vizében 2015. március 4-én sikerült lencsevégre kapni ezt a mozdulatlanul álló félarasznyi halacskát. Sajnos csak ez az egyetlen fénykép készült róla. Mi sügérre gyanakszunk. Válaszukat előre is köszönöm! Tisztelettel: Sz. B.

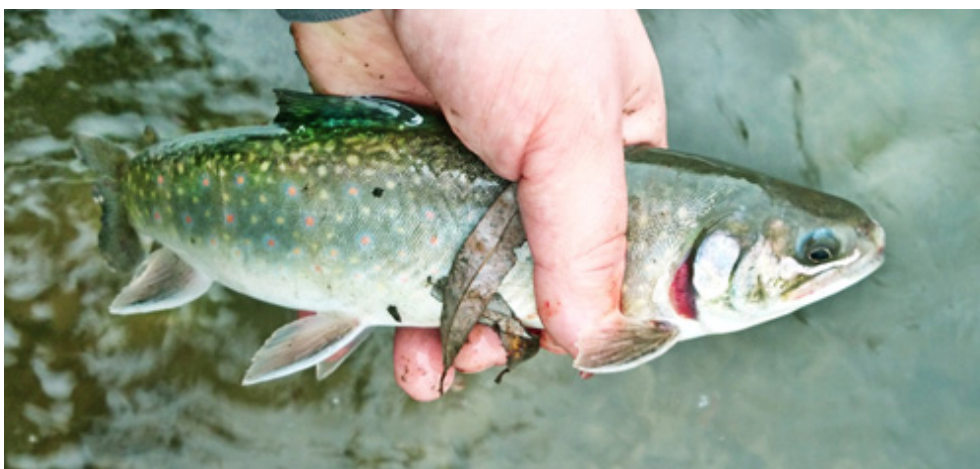
Egy ilyen tiszta vizű patakba inkább kölönték illenének, hiszen a sügér a lassú, alföldi vizek jellemzője. Ennek ellenére a gyanú megalapozott, a hal valóban sügér ([Perca fluviatilis](#)). Ezt az oldalait díszítő, valójában a rejtőzködést segítő sötét sávok mellett a hátúszóján látható fekete folt egyértelműen bizonyítja. Patakbeli előfordulása a víztározó közelségének tudható be, amelyben feltehetőleg nagy létszámú populációja él.

Egy ismerősöm fogta a képen látható keszeget a Velencei-tóból. Elég jól ismerem keszegféléket, de ez a hal véleményem szerint egy hibrid lehet. Bodorka és karikakeszeg hibridjének gondolom. Jól tippeltem? P. P.

A hal háta valóban magasabb ívű, mint egy átlagos bodorkáé, de egyrészt közöttük is mutatkoznak egyedi eltérések, másrészt az ivarérett halak rendszerint elveszítik ivadékkori karcsúságukat. Az igaz, hogy a bodorkáknak általában narancsszínű a szemgyűrűje, ám nem mindegyiknek, mivel a színezet az egyik legkevésbé stabil tulajdonság. Az oldalvonal pikkelyszáma (41) és az alatta húzódó mindössze 3 pikkelysor egyértelműen bodorkára utal, és ezt erősíti, hogy a farokalatti úszója sem hosszabb a bodorkára jellemzőnél, ami általában 8-11, ritkán 12-13 elágazó sugarat jelent. Ez utóbbiak száma a karikakeszegnél 18-23, olykor 24 is lehet. Nem mutatkoznak tehát olyan átmeneti tulajdonságok, amelyekből hibridre kellene következtetnünk, így véleményünk szerint a hal egy átlagosnál kissé magasabb hátú bodorka ([Rutilus rutilus](#)).

A napokban fogtam ezt a halat, amelyet először sebes pisztrágnak hittem, de egyes ismerőseim felvilágosítottak, hogy valószínűleg pataki szajbling. Kérem, erősítsenek meg ebben! Mosonmagyaróváron a Lajtán, a Mosoni-Duna torkolatától nem messze akadt horogra. Természetesen visszaengedtem, mint az összes halat, amit pergetve vagy legyezve fogok. Üdvözlettel: S. L.

Legyező ismerősei jól tippeltek, amikor e hazai vizekben ritkaságnak számító pisztrángfélére gondoltak. A hal hátát és oldalát díszítő sárga hullámvonalak és pettyek egyértelművé teszik, hogy

a zsákmány valóban pataki szajbling ([Salvelinus fontinalis](#)). Ugyanezt jelzik a halványkék udvarral körülvelt narancsvörös foltok az oldalán, és erre vall a mell-, a has- és a farokalatti úszó elülső élének hófehér színe is.

Az egyik este két példányt is fogtam a mellékelt képen szereplő halból a Tisza Tiszaug alatti szakaszán, egy homokpados részen. Gilisztacsokorra kapott mindkettő. Kérem segítsenek az azonosításban, hogy magyar vagy német bucóhoz volt-e szerencsénk? D. J.

A jól sikerült fotóról a hal mérete is megbecsülhető, így könnyű volt megállapítani, hogy bucóink közül a nagyobb termetű és vaskosabb magyar bucó ([Zingel zingel](#)), vagyis az év hala akadt a horgára. Reméljük, hogy a halaknak is szerencsésük volt, s nagyobb baj nélkül élték túl a kalandot. Ha legközelebb bucót fog, számolja meg, hogy hány tüske merevíti az első hátúszóját. Ha 10-nél több, akkor magyar, ha kevesebb, akkor német bucó került a kezébe.

A képen látható halat a békéscsabai Élővíz-csatornából fogtam, legyező felszereléssel, keszegező nimfával. Különböző helyekről kettő is jött, a méretük 17-18 cm volt. Kopoltyúfedelük erősen piros, de nem átlátszó, a szemük fekete, az oldalvonaluk fölött szivárványos csík látható. Azonosításuk a legyezős barátok közreműködésével sem sikerült. Kérem, segítsenek a megfejtésben! L. O.

Szabályos színezetű bodorka

Beküldött fénykép

Alampias (guaninhiányos) bodorka

A hal formája és testarányai, úszóinak alakja és helyzete, továbbá az oldalvonal 40-45 körüli pikkelyszáma egyaránt bodorkára (*Rutilus rutilus*) utal (fölső kép). A színbeli eltérés oka a bőr egyik pigmentjének, az ezüst színű guaninnak a részleges hiánya, ami a hal kopoltyúfedőjén és az oldalvonal fölött egy hosszanti sávban mutatkozik. Ezeken a helyeken a bőr áttetsző (hasonlóképpen a kopoltyúfedő vékony csontja is), ezért az alatta elhelyezkedő vérvörös kopoltyú, illetve a jó vérellátástól rózsaszín izomzat színe sejlik elő. A jelenség hátterében a pigment szintézis helyi zavara áll. (A szemgyűrű szokásostól eltérő színét az okozza, hogy narancssárga xantofill helyett barnásfekete melanin szintetizálódik benne.) A guaninhiány a teljes testfelületre is kiterjedhet. Alsó képünkön egy ilyen, úgynevezett alampias (fénytelen) bodorka látható, amelynek testüregében még a kétrészes úszóhólyag körvonala is kivehető.

Az alábbi halfajt Budapesten, a Dunában, a kövek között fogtam. Azt már kiderítettem, hogy valamilyen gébféle, de nem tudom milyen. Rengeteget fogtam belőle, kb. 2 centistől a 15 centisig. Mindegyikük hátúszóján egy fekete pötty látszik. Remélem, tudnak segíteni. A. C.

Ha a tapadókorongga összenőtt hasúszók alapján sikerült megállapítani, hogy csakis gébről lehet szó, akkor az első [hátúszó sötét foltja](#) már egyértelművé teszi, hogy halunk a napjainkban is terjedő kerekfejű vagy másként feketeszájú géb ([Neogobius melanostomus](#)).

Már több alkalommal fogtam a képen látható nagy szemű keszeget. A kérdésem az lenne, hogy ez bagolykeszeg vagy fiatal dévér, esetleg karikakeszeg-e. Köszönettel: B. N.

A bagoly- és a laposkeszeg farokrésze megnyúlt, s ennek megfelelően a farokalatti úszója is feltűnően hosszú, benne az elágazó sugarak száma 36 és 45 között változik. A képen látható hal esetében ez kevéssé kivehető, de valahol 23 körül lehet. Ha ennél kevesebb, akkor karikakeszeg, ha több, akkor dévérkeszeg, ám ha pont 23, akkor e kettő bármelyike lehet. Ám ha figyelembe vesszük, hogy az oldalvonal és a hátúszó eleje között 9 pikkelysor húzódik, akkor a dévérkeszeget is kizárhatjuk, mert annál a hosszanti pikkelysorok száma 12 vagy 13. A hal tehát karikakeszeg ([Blicca bjoerkna](#), korábban [Abramis bjoerkna](#)). Ezt erősíti meg a pikkelyek kissé kékes, illetve a mellúszók narancsos vagy rózsaszín árnyalata is.

A képen látható halat egy sötét színű bányatóban fogtam. Az lenne a kérdésem, hogy széles kárász-e, vagy csak a sötétebb színű víztől arany színárnyalatú ezüstkárász. Köszönettel: B. N.

A nyúlánk alak, az egyenes szegélyű hát- és farokalatti úszó, a durván fogazott bognártüske és az úszók szürkése arra vall, hogy a hal aranylő színezete ellenére is ezüstkárász ([Carassius gibelio](#)).

Tisztelt Magyar Haltani Társaság! Az Atkai-Holt-Tiszán fogtam a fényképen szereplő halat, melyet folyami gébnek tippeltek, de nem vagyok benne biztos. Kérem segítségüket a halfaj pontos megállapításában. Tisztelettel: F. Z.

A közepes nagyságú száj, amelynek szeglete nem éri el a szem elejének vonalát, a hát szabálytalan mintázata és test középvonala alatt húzódó sötét foltos sor, valamint a tapadókorong hosszú, szinte a végbélnyílásig hátranyúló lemeze a folyami géb ([Neogobius fluviatilis](#)) jellemzője, így a megállapításával egyetértünk.

Tisztelt haltani társaság, küldök egy képet, amiről nem tudom eldönteni milyen hal. Ma fogtam, és először balinra tippeltem, de már nem vagyok benne biztos. Segítségüket köszönöm. G. L.

Kétségek megalapozottak, ugyanis a balin szája nagyobb (szeglete a szeme alatt van), a pikkelyei pedig sokkal kisebbek (számuk az oldalvonalon 65 fölött van). Bár a képen látható hal szája sem kicsi, szeglete nem nyúlik be a szemgolyó alá, és az oldalvonalán is csak 44 pikkely számolható. Ezek a domolykó jellemzői (*Squalius cephalus*, korábban *Leuciscus cephalus*), miként a pirosló farokalatti úszó is. Ez utóbbi szegélye ugyan a fajra jellemző egyenes vagy domború helyett homorú a képen, de csak azért, mert nincs kifeszülve.

Segítséget szeretnék kérni ennek a halnak a meghatározásában. Nem tudom eldönteni, hogy halványfoltú küllő vagy homoki küllő. A halat a Kis-Szamosban fogtam, Dés alatt. B. L.

A beküldött fotó alá beszúrtuk egy homoki küllő fényképét, hogy könnyebb legyen az összehasonlítás. Szemmel látható, hogy az alsó hal karcsúbb, nyúlánkabb testalkatú. A felső halnak nemcsak a hastájéka vaskosabb, hanem a faroknyele is magasabb, márpedig ez utóbbi független attól, hogy tele van-e a gyomra vagy éppenséggel üres. A beküldött képen tehát halványfoltú küllő látható (jelenleg érvényes nevén *Romanogobio vladykovi*, korábban *Gobio albipinnatus*). A két fajt egymástól jól megkülönbözteti, hogy amíg a halványfoltú küllő hátúszójában csak 7 elágazó sugár számolható (+1 csökevényes a végén), a homoki küllőében 8 (+1).

A fényképen lévő halat egy horgásztársunk fogta a Duna fővárosi szakaszán. Szeretnénk megtudni, hogy sebes pisztráng vagy fiatal dunai galóca van-e a képen. Reméljük, hogy dunai galóca, mert az biztató jele lenne a víz tisztulásának. Üdvözlettel: Dr. Ny. J.

A beküldött fotót (felső kép) három szakember is megvizsgálta, biztos választ mégsem tudunk adni. A nyúlánk testalkat, a farokalatti és a hasúszó sárgás színezete, valamint a nagy száj alapján valóban fiatal galócára gondolhatunk, ám annak testén a sötét pettyek általában kisebbek, kevésbé meghatározóak (alsó kép, Sallai Zoltán felvétele). A hátúszóra is kiterjedő erősebb pettyezettség az olykor nálunk is felbukkanó tengeri pisztrángot (*Salmo labrax*) jellemzi, ezért inkább erre gyanakodhatunk. A beküldött felvételen nem látszanak mindenütt az oldalvonalon lévő pikkelyek, de kevéssel fölötte kb. 120 haránt irányú sor számolható/becsülhető a kinagyított képen. Ez ugyancsak a tengeri pisztráng mellett szól, ugyanis a galóca oldalvonalán a pikkelyek száma 180 és 200 között változik. Döntő bizonyítékot az ekecsontnak a hal szájpádlásán kitapintható nyélrész adhatott volna, amely a pisztrángoknál fogazott, a galócánál ellenben fogak nélküli. A fogás azonban mindenképpen érdekes, a jövőben érdemes lesz figyelni a hasonló esetekre.

A mellékelt képen szereplő halat egy baranyai magántavon sikerült megszákolni. Elsőre (bőr)pontynak tűnik, de azok a gülű szemek... Lehetséges, hogy valamiféle hibrid? Vagy csak rácsodálkozott a külvilágra? Köszönettel: K. G.

A képen egy teljesen pikkelytelen bőrponyt látható, amely sokkal ritkább, mint a pikkelyes ponty vagy a többnyire csak egy-egy pikkelysorral rendelkező tükörponty. A halak szemének kidülledése többnyire valamilyen fertőző betegség jele, bár okozhatják a szemgolyóban élő paraziták is. Itt az előbbi tűnik valószínűnek, mert a hal hasa is duzzadt, a biztos diagnózishoz azonban alapos állatorvosi vizsgálatra lenne szükség.

A következő halat a Mezőlaki-Séden fogtam. Ez egy kis patak Pápa és Kéttornyúlak között, de szép halfaunával rendelkezik. Szélhajtó küsznek nézem, de az állkapcsát egy kicsit furcsának találtam. Lehetséges, hogy valami mást fogtam? Válaszát előre is köszönöm. B. N.

A ragadozóhalak szája nagyra nyitható, mert ez jelent számukra előnyt a viszonylag nagyméretű zsákmányállatok megragadása és nyelése során. A plankton- és apróállat-evő békéshalak ellenben nem megragadják, hanem beszippantják a táplálékukat. Számukra a szűkebb száj előnyösebb, mert kisebb keresztmetszettel jobban irányítható és erősebb szívóhatás hozható létre. Ebből adódóan a szájuk sok esetben kisebb-nagyobb mértékben kiölthetővé vált, illetve a szegletét bőrlebenyek szűkítik. Zárt ajkak mellett ez nem látszik, de nyitott szájnál észrevehető. Feltehetően emiatt tűnt furcsának a hal állkapcsa. Egyébként a faj azonosítása helyes, a hal küsz ([Alburnus alburnus](#)).

Idén májusban a fürge csellét filmeztük a Kelet-Mecsekben található Völgységi-patakban. Csak mozgóképet készítettünk, ezért talán rendhagyó módon, egy videorészlet alapján kérném a segítségüket. A kövi csíkos jelenet után látható egy halfaj, amelyet nem sikerült beazonosítanunk. Valamilyen küllőfélére gyanakszunk, de előfordulhat hogy tévedünk. Elképzelhető hogy az anyag minősége és természete nem elegendő a beazonosításhoz, de talán önöknek mégis sikerül. A

mellékelt anyag egy félig elkészült amatőr természetfilm részlete ([videó](#)). Előre is köszönöm a segítségüket. Tisztelettel: K. F.

Habár a videofelvételből kivágott közelkép kissé torzít, a zömök alkat, a testoldalt díszítő foltosor, a magas faroknyél, továbbá a hát- és farokúszónak a pettyezettsége egyértelművé teszi, hogy a hal abba a fajcsoportba tartozik, amelyet korábban fenékjáró küllőnek ([Gobio gobio](#)) neveztünk. Újabban azonban genetikai alapon több fajra bontották a csoportot. Ezek a fajok kinézetre teljesen hasonlóak, de földrajzilag elkülönülnek. Jelen ismereteink és az IUCN elterjedési térképe szerint a Dunántúlon és a Duna mentén, tehát a Völgységi-patakban is a dunai küllő él ([Gobio obtusirostris](#)).

Dunai küllő elterjedése

Ugyanezen források szerint az ország keleti felén és Erdélyben a tiszai küllő ([Gobio carpathicus](#)) honos.

Tiszai küllő elterjedése

Megjegyezzük azonban, hogy hazai kutatók e két faj mellett olyan állományokat is találtak Magyarországon, amelyek az említett fajok mindegyikétől különböznek genetikailag, de az adatok tudományos elemzése még nem fejeződött be ([Takács et al. 2014](#)).

Életem első pergetésére egy különleges egyed csapott le. A halat Véneknél, a Dunán fogtam. A témában kevésbé laikus barátaim dunai galócaként azonosítják a jószágot, de én nem látom egyértelműnek ezt. Természetesen a gyönyörű állat szabadon és sérülésmentesen távozott. Nagyon megköszönöm, ha segítenek azonosítani a fotón látott hal fajtát. Sz. Á.

Kétkedése jogos, a hal valóban nem galóca, ugyanis annak a foltjai kisebbek, és rendszerint x vagy félhold alakúak. De barátai se voltak könnyű helyzetben, mert nem könnyű felismerni a piros foltok nélküli sebes pisztrángot (*Salmo trutta*). Lejjebb gördítve az oldalt egy hasonló, ugyancsak kizárólag fekete foltokkal díszített másik példány képe is megtalálható.

Finnországban élek és dolgozom. A Vantaa folyó torkolatánál fogtam az alábbi halakat. Én domolykóra tippelek, de nem vagyok benne biztos, mivel még soha nem fogtam. Valamint némelyik hal pikkelye meg volt vastagodva (csontos), és nyálkás réteg volt rajtuk foltokban. A képen látszik. Ez valamilyen betegség? Köszönttel: K. K.

A halak bodorkák (*Rutilus rutilus*), erről árulkodik a szemek és az úszók narancsos színe, az oldalvonalon lévő pikkelyek száma (40 és 46 között), valamint a közel egy vonalban eredő hát- és hasúszó. A rendellenes pikkelyek bizonyára valamilyen betegséget jeleznek, de erre vonatkozóan közelebbi információval nem tudunk szolgálni.

Ezt a halat, ha hal valójában, 2 éve márciusban a Kerka felső szakaszán fogtam, kézzel. Először angolnára tippeltem, de a színe és a szája inkább a pataki ingolára hasonlít. Segítsenek a pontos meghatározásban. B. M.

A féregszerű lény valóban ingola. Ezek az állatok rendszertanilag a körszájúak csoportjába tartoznak, de köznyelviileg a halak közé is besorolhatók, mert egész életükben kopoltyúval lélegeznek és jellegzetes mozgásszerveik az úszók. Magyarországon korábban két fajuk volt ismert, a dunai és a tiszai ingola, de az ország délnyugati részén az újabban külön fajnak elfogadott Vladykov-ingola jelenléte is valószínű. Mindhárom faj természeti érték, fokozott védelmet élvez. A Kerkából eddig csak a dunai ingolát írták le ([Eudontomyzon mariae](#)). Feltehetőleg a képen is ez a faj látható, de a Vladykov-ingola (*Eudontomyzon vladykovi*) sem zárható ki. Elkülönítésük azonban alapos vizsgálatot igényel, a fénykép alapján nem lehetséges.

A Dráva Baranya megyei szakaszán fogtam a képen látható halat, és szeretném megtudni, hogy mi lehet. A kép kissé életlen, de jól látszik, hogy a hal oldalán sötét foltok vannak, egészen a farokúszóig. Bajusza nincs, a feje lapított gömb, a szája széles. Üdvözlettel: K-D. V.

A képen ugyan nem látszik, de a tapadókorongga összenőtt hasúszók elárulják, hogy a gébfélék egyik képviselőjével van dolgunk, a test középvonala mentén sorakozó, aránylag nagy foltok pedig azt is egyértelművé teszik, hogy a hal folyami géb ([Neogobius fluviatilis](#)).

Ezt a halat idén márciusban fogtam Tatán, az Által-érből. Nyúldomolykónak vagy domolykónak tippeltem, segítségüket kérném a pontos meghatározásban. Csak ezt az egy képet készítettem róla, mert a fogás után azonnal visszaengedtem. A képen a farokalatti úszó szegélye homorúnak tűnik, ezért gondoltam nyúldomolykóra. Köszönettel: Z. G.

A nyúldomolykónak fontos jellegzetessége, hogy a szája félig alsó állású, vagyis a felső állkapcsa kissé előrébb nyúlik az alsónál, ami esetünkben nem áll fenn. A farokalatti úszó szegélye valóban kissé homorú, de csak azért, mert nincs kifeszítve, egyébként egyenes lenne (amibe fiatal példányoknál még egy nagyon enyhe homorulat is belefér). A hal szája csúcsba nyíló, állkapcsának szeglete a szeme alá ér, pikkelyeinek száma az oldalon 44, a farokalatti úszója piros, a farokúszója sötét színű. Ezek a bélyegek mind azt erősítik meg, hogy a képen domolykó látható (*Squalius cephalus*, korábbi nevén [Leuciscus cephalus](#)).

Az alábbi halat még decemberben, egy éjjeli horgászat során fogtam a Dunából, és vágódurbincsként azonosítottam. Ha esetleg tévednék, és széles durbincset fogtam volna, kérem, jelezzék. A hal természetesen visszakerült a vízbe. Köszönettel: B. N.

A hal magas háta, a farokalatti úszó hártájának mély öble, valamint a test barnás foltjainak sávokba rendeződése (amely akkor tűnik jobban szemünkbe, ha hunyorítva nézzük a képet) egyaránt széles durbincsra vall (*Gymnocephalus baloni*). Egyedül a második hátúszó kérdőjelezheti ezt meg, amelynek a meghosszabbított szegélyvonala hegyes szögben metszi a faroknyelet, ám ha nem lenne ennyire kimeresztve, akkor közel derékszögben érné el, ami ugyancsak a széles durbincs jellemzője. Az új jogszabályok szerint egyébként egyik durbincsfajunk sem fogható, mindegyiket vissza kell engedni.